

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobce: H. L. N.
st. příslušnost: X
doručovací adresa: X

zast. advokátem Mgr. Michalem Hubáčkem
sídlem Jakubské náměstí 109/1, 602 00 Brno

proti

žalovaného: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2023, č. j. MV-71857-3/OAM-2023,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, ze dne 2. 3. 2023, č. j. CPR-4171-18/ČJ-2023-931200-

SV, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3, 4 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění na 5 let s tím, že počátek této doby byl vymezen na okamžik, kdy uplyne doba stanovená žalobci k vycestování (dále též jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“); ta byla stanovena na 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Rovněž bylo rozhodnuto, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Důvodem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byl neoprávněný pobyt žalobce na území bez platného cestovního dokladu a maření výkonu správního rozhodnutí.

II. Rozhodnutí správních orgánů a související skutkové okolnosti

2. Žalobce se dne 25. 1. 2023 dostavil do Přijímacího střediska Zastávka a požádal o mezinárodní ochranu. Lustracemi v evidencích policie bylo zjištěno, že žalobci bylo ukončeno řízení o azylu rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 16. 9. 2021. Také bylo zjištěno, že žalobce prochází evidencí nežádoucích osob od 7. 12. 2019 do 17. 10. 2024, a to z důvodu rozhodnutí o správním vyhoštění na 3 roky, které se stalo vykonatelným od 16. 10. 2021. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR ode dne 16. 10. 2021 do svého příchodu do Přijímacího střediska Zastávka bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ačkoli k tomu nebyl oprávněn, přičemž opakovaně porušoval právní předpis. Proto bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců.
3. V rámci svého výslechu dne 29. 1. 2023 žalobce uvedl, že jeho rodina (manželka, zletilý syn a nezletilá dcera, sourozenci i rodiče) žije ve Vietnamu. Má základní vzdělání, mluví jen vietnamsky. Do ČR přijel asi v roce 2008, měl zde povolen pobyt za účelem podnikání do roku 2017. Pak mu pobyt nebyl prodloužen a on zůstal v ČR. Bylo mu uloženo správní vyhoštění, proto požádal o azyl. V říjnu 2021 si byl prodloužit průkaz žadatele o mezinárodní ochranu, místo toho mu však byl předán nějaký dokument s vízem. Advokát mu poradil, aby o azyl požádal znovu. Po celou dobu byl v Brně, bydlel a pracoval za bydlení a jídlo, plat nedostával. Rovněž uvedl, že mu v případě návratu do Vietnamu nic nehrozí a s rodinou si volá každý týden. Ve Vietnamu má nesplacený dluh. Je zdravý, lékaře nenavštěvuje.
4. V rozhodnutí o správním vyhoštění byl aplikován § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 a 9 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo zjištěno, že žalobce na území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu, bez platného oprávnění k pobytu, a že mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán se zabýval přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a na základě vyžádaného stanoviska Ministerstva vnitra vyhodnotil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování.
5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí skutková zjištění i právní závěry prvostupňového orgánu potvrdil. K námitce nepřiměřenosti stanovené doby vyhoštění žalovaný uvedl, že v případě žalobce byly zohledněny parametry uvedené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce není nezletilou osobou ani osobou ve věku seniora, jeho zdravotní stav je dobrý, v České republice nemá vytvořeny žádné materiální ani společenské vazby a jeho rodina žije ve Vietnamu. Zohledněna byla i povaha protiprávního jednání. Žalobce svým jednáním naplnil podstatu protiprávního jednání, které je mu kladeno za vinu, a proto

nebylo možné přistoupit k uložení mírnější sankce s ohledem na tvrzení žalobce, že na území České republiky žije řádným životem, že se neskryvá před orgány veřejné moci a že neuváděl informace s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu. Podstatnou skutečností pro to, aby žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na 5 let, bylo opakované, dlouhodobé a vědomé porušování právních předpisů a maření výkonu správního rozhodnutí.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalobce namítl, že správní orgány zjistily pouze okolnosti, které svědčí v jeho neprospěch, což je v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobce žije na území ČR řádným životem, před orgány veřejné moci se neskryval a neuváděl informace s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu. Domnívá se, že v řízení nebyly chráněny jeho oprávněné zájmy, přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem věci. Stanovenou dobu vyhoštění považuje za nepřiměřeně přísnou. Správní orgány nezvážily, jak závažné dopady má uložené správní vyhoštění pro jeho život. Mělo být zvoleno jiné řešení. Poukázal na zásah do svého soukromého života. Rozhodnutí o správním vyhoštění nelze stavět pouze na skutečnosti, že žalobce má v zemi původu zázemí a má se kam vrátit. Napadené rozhodnutí z uvedených důvodů považuje za nepřezkoumatelné a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se k celé věci podrobně vyjádřil. Doba platnosti správního vyhoštění byla stanovena s přihlédnutím ke všem okolnostem, po zhodnocení všech důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, zhodnocení společenské nebezpečnosti jednání, pohnutek a míry zavinění, jako přiměřené opatření. Nebyl zjištěn ani nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života žalobce. Žalovaný poukázal též na závěry řízení ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, která byla podána toliko z ekonomických důvodů a za účelem legalizace pobytu žalobce na území ČR.
8. S ohledem na obsah vyjádření žalovaného, které koresponduje s obsahem napadeného rozhodnutí, jakož i s ohledem na potřebu urychleného soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění, již soud vyjádření žalovaného nezasílal žalobci k replice. Takto bylo postupováno i s ohledem na skutečnost, že žaloba ve věci opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako nedůvodná rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2023, č. j. 34 Az 15/2023-25.

IV. Posouzení věci soudem

9. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
10. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro to byly splněny podmínky. Žalobce i žalovaný s rozhodnutím ve věci samé bez jednání výslovně souhlasili a soud nepovažoval konání ústního jednání za nezbytné.
11. Žaloba není důvodná.
12. Žalobce nezpochybňoval, že se dopustil jednání, které mu je kladeno za vinu, tj. že na území České republiky opakovaně pobýval bez platného cestovního dokladu, bez platného

oprávnění k pobytu, a že nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, jež mu bylo prvně uloženo na 3 roky. Jeho žalobní argumentace zpochybňuje přiměřenost doby vyhoštění, jež mu byla uložena nyní napadeným rozhodnutím o správním vyhoštění, resp. napadeným rozhodnutím.

13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo mařil-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
16. Jak spolehlivě vyplývá ze správního spisu, jednání žalobce mělo znaky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 i 9 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle tohoto ustanovení rozhodly o jeho správním vyhoštění. Při stanovení konkrétní doby, po kterou je cizinci vyhoštění uloženo, má správní orgán v rámci zákonného rozmezí (zde „až na 5 let“) prostor pro správní uvážení a úlohou soudu je přezkoumat, zda meze tohoto uvážení nebyly překročeny nebo zda toto uvážení nebylo zneužito (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 36/2019–31, a zde uvedenou judikaturu).
17. Žalovaný potvrdil důvody prvostupňového rozhodnutí, na nichž byl výrok o uložení doby správního vyhoštění založen. Doba pěti let byla stanovena jako odpovídající závažnosti protiprávního jednání žalobce, s přihlédnutím k době, po kterou žalobce na území České republiky neoprávněně pobýval, jakož i ke skutečnosti, že žalobce tak činil vědomě a opakovaně. Svým jednáním žalobce zároveň naplnil hned tři podstaty protiprávního jednání, z nichž jako nejzávažnější lze hodnotit maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo původně uloženo na dobu 3 let. Přestože žalobce věděl, že má z území České republiky vycestovat, neučinil tak a tuto povinnost se snažil oddálit podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Okolnosti, které žalobce vnímá ve svůj prospěch, tj. že na území ČR žije řádným životem, před správními orgány se neskrýval a úmyslně neovlivňoval rozhodování správního orgánu, byly ze strany správních orgánů reflektovány (to vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí). Tyto okolnosti, které fakticky spočívají v tom, že se žalobce nedopouštěl dalšího protiprávního či nežádoucího jednání, však podle žalovaného neodůvodňovaly uložení kratší doby vyhoštění (nejednalo se o polehčující okolnosti) a soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

18. V případě žalobce nejsou důvody k zásahu soudu. Napadené rozhodnutí je ve spojení s rozhodnutím o správním vyhoštění odůvodněno dostatečně. Jak je soudu známo z úřední činnosti, stanovená doba vyhoštění koresponduje s dobou vyhoštění, jež je v obdobných případech ukládána. Jakkoli žalobce uvádí, že se tato doba vymyká běžným případům, toto své tvrzení nepodkládá žádnými důkazy. Správní orgány řádně a dostatečně vyhodnotily všechny okolnosti, které bylo možné ve vztahu ke stanovení doby zajištění považovat za relevantní. Žalobce v žalobě další okolnosti, jež snad měly být opomenuty, nezmiňuje. Není pravdou, že by napadené rozhodnutí bylo založeno toliko na zjištění, že žalobce má na v zemi původu zázemí (rodinu). Jednalo se pouze o jednu z okolností, jež byla zohledněna v rámci úvah o tom, zda vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života (vedle okolností, že žalobce nemá na území ČR prakticky žádné vazby, přežívá zde pouze za byt a stravu, pohybuje se v rámci vietnamské komunity a hovoří pouze vietnamsky).
19. Soud nepochybně, že správní vyhoštění může žalobce vnímat jako příkoří, a že s tímto rozhodnutím není spokojen. To však samo o sobě nemůže být důvodem pro neuložení takového opatření, jsou-li proto splněny podmínky. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž srozumitelně vysvětlil důvody aplikované právní úpravy a správně poukázal na jí chráněný veřejný zájem. Lze shrnout, že správní orgány nepřekročily meze správního uvážení při stanovení doby vyhoštění, ani toto uvážení nezneužily. S ohledem na poměrně obecný obsah žaloby postačí ve zbytku odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

20. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýká, a proto jej bylo možné aprobovat; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 2. června 2023

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

